

แหวนหมั้น

บทที่ 1

เอมอมรพับกระดาษแผ่นนั้นใส่คืนลงในซองกระดาษ สีหน้าหม่นหมองวิตกกังวล มันคือจดหมายเตือนจากธนาคารเรียกให้ชำระค่าวงเงินกู้ก้อนใหญ่ซึ่งมารดาของเธอจะมาเมื่อปีที่แล้ว โดยใช้บ้านเป็นหลักค้ำประกันไว้

“แล้วเราจะทำยังไงกันดีล่ะคะแม่”

มารดาของเธอยืนอยู่หน้ากระจกเงาบานยาวเนื้อดีในกรอบโลหะชุบมีลวดลายวิจิตรสวยงาม ซึ่งเป็นของสั่งตรงจากประเทศฝรั่งเศส เธอเป็นสตรีในวัยสี่สิบปีเศษซึ่งดูสะอาดสวยเลิศหรู โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อได้แต่งตัวเต็มที เตรียมพร้อมที่จะออกงานใหญ่เช่นที่เป็นอยู่ขณะนี้

“ยังไม่รู้เลย”

เธอยกไหล่ ท่าที่บอกว่าไม่ใส่ใจเท่าไรนัก เอมอมรมองมารดาแล้วก็ถอนใจ

“แม่ไม่มีทางหาได้เลยหรือคะ” เธอถามเสียงอ่อย

“ไม่มี... ตอนนี่แม่นึกอะไรไม่ออกเลย”

สตรีสาวใหญ่ยังสนใจกับเงาสะท้อนของตนเองในกระจก บรรจงระบายสีสันลงบนใบหน้าอย่างพิถีพิถัน มองดูเงาที่สะท้อนกลับออกมาด้วยความภาคภูมิใจ อึมอเมใจ เธอมักจะหวงหนีถึงความหลังอันแสนสุขในวัยสาวที่แสนสดใสเมื่อยี่สิบปีก่อน ในเวลานั้น จะหาหญิงใดเทียบเทียมเธอได้ก็น้อยเต็มที ใครเล่าจะสวยเด่นเพียบพร้อมบริบูรณ์เท่าเธอ คุณอรอนงค์ ผู้เป็นลูกคนเล็ก.. ลูกสาวคนเดียวของคหบดีผู้มั่งคั่งด้วยอำนาจและทรัพย์สิน

คุณอรอนงค์ยังจำจนถึงบัดนี้ ถึงความเป็นที่ปองปรารถนาของบรรดาชายหนุ่มและไม่หนุ่มทั้งหลาย เธอเป็นดาวดวงเด่นในแวดวงสังคมที่แม้จะไม่กว้างขวางนัก แต่ก็ล้ำเลิศนักสำหรับความรู้สึกในขณะนั้น เธอจบจากสาวสวยที่ปราดเปรียวคึกคะนอง โดยแต่งงานกับหนุ่มน้อยผู้มีพื้นฐานฐานะที่หรูหราบริบูรณ์ทัดเทียมกัน เขาเป็นบุตรชายของนายทหารผู้มีอำนาจและเงินตรา จบการศึกษาชั้นสูงจากต่างประเทศ และเป็นข้าราชการซึ่งมีอนาคตแจ่มใส... นายอมร แสงสุรีย์...

เธอมีลูกกับเขาสามคน อารยะ เอมอมร และอริยา

อมรมีตำแหน่งหน้าที่การงานก้าวหน้าขึ้น แต่ก็ลาออกจากราชการมาดำเนินธุรกิจส่วนตัว การงานประสบความสำเร็จ ฐานะการเงินมั่นคงเข้มแข็งและก้าวหน้าขึ้นตลอดมา

ชีวิตของเธอมีแต่ความสวยงามเลิศหรูราวกับอยู่ในความฝัน แม้แต่พี่ชายแท้ ๆ อีกสองคน ซึ่งได้รับส่วนแบ่งสมบัติส่วนใหญ่ไปจากบิดาก็ไม่อาจทัดเทียมเธอได้ ไม่ว่าเธอจะต้องการอะไร ไม่ต้องเอ่ยซ้ำสองมันก็มาวางอยู่ตรงหน้า ความสมบูรณ์เพียบพร้อมเหล่านั้นก่อให้เกิดความอิจฉาริษยาและจับตามองจากผู้อื่นอยู่เนือง ๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคนใกล้เคียง บรรดาญาติพี่น้องของเธอเอง

แต่แล้ว จากชีวิตที่สวยงามนั้นก็สะดุดหยุดลง อมรเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุเมื่อกว่าสามปีก่อน เป็นเรื่องกะทันหันเฉียบพลันที่ไม่มีใครคาดเดาล่วงหน้า ทั้งภาระหน้าที่การงานต่าง ๆ ไว้

แต่ไหนแต่ไรมา คุณอรอนงค์ไม่เคยมีความสามารถในเรื่องที่เป็น
แก่นสารใดๆ ยิ่งเรื่องงานของสามีด้วยแล้วเธอแทบไม่ได้แลเหลียว
ดังนั้นกิจการและทรัพย์สินต่างๆ ที่ตกมาอยู่ในความดูแลรับผิดชอบจึงได้มี
อันหายนะไปในเวลาไม่ช้า และกลับกลายเป็นว่า บรรดาลูกจ้าง และ
ผู้ใกล้ชิด ตลอดจนหุ้นส่วนรายย่อยทั้งหลายได้ประโยชน์ไปตามๆ กัน
ในที่สุด กิจการต่างๆ ก็มีอันต้องสลายตัวลง ไม่ก็ถูกซื้อโอนกรรมสิทธิ์
ไปเป็นของผู้อื่นโดยเธอได้ค่าตอบแทนกลับมาเพียงน้อยนิด ซึ่งตาม
ความคิดอันไร้เดียงสาของเธอ นั้น กลับเห็นว่าเท่าที่ได้มานั้น นับว่า
มากน่าพึงพอใจแล้ว

เอมอมรถอดเค้าความงามมาจากมารดา ทว่าสีหน้าและกิริยา
ท่าทาง กลับแตกต่างกันอย่างลิบลับ ตั้งแต่บิดาเสียชีวิต และหายนะ
ได้ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาสู่ครอบครัว เธอรับรู้ด้วยความวิตกทุกข์ร้อน
มากกว่าคนอื่นๆ แต่ด้วยวัยเพียงสิบแปดปีในขณะนั้น มารดาไม่เคยฟัง
คำทัดทานแนะนำใดๆ ของเธอ มักจะเอ็ดเอาอย่างฉุนเฉียวและพูดว่า
“ปล่อยให้เป็นธุระของผู้ใหญ่ เด็กไม่ต้องยุ่ง”

เอมอมรรู้ว่าครอบครัวไม่มีรายได้ ได้แต่อาศัยทรัพย์สินดั้งเดิมที่
ค่อยๆ ร่อยหรอลง แต่ทั้งมารดาและพี่น้องชายหญิงต่างใช้จ่ายกันอย่าง
เต็มที่ด้วยความฟุ้งเฟ้อที่ติดมาเป็นนิสัยมา

เงินกุก่อนนั้น คุณอรอนงค์นำส่วนหนึ่งมาใช้จ่าย และเธอยัง
อยากได้รถยนต์หรูคันใหม่แทนคันเก่าที่ลูกชายคนโตขับไปชนเสียหาย
แล้วลูกชายก็เลยถือโอกาสนั้นเปลี่ยนรถยนต์คันเล็ก ซึ่งสามพี่น้องผลัดกัน
ใช้อยู่เดิมให้ใหม่เอี่ยมทันสมัยยิ่งขึ้น เงินอีกส่วนหนึ่ง เธอนำไปลงทุนทำ
ร้านอาหารกับเพื่อนหญิงหลายคนซึ่งกิจการร้านอาหารนั้นก็มียุติไปแล้ว
โดยทิ้งหนี้สินไว้ให้ตามชำระอีก ส่วนเงินที่เหลืออีกจำนวนหนึ่ง เธอได้
นำไปซื้อที่ดินบริเวณชานเมืองทิ้งไว้แปลงหนึ่ง ตามคำชักชวนของเพื่อน
หญิงนักธุรกิจ ซึ่งได้แก๊งว่า อีกไม่ช้าที่ดินบริเวณนั้นจะมีราคาสูงขึ้นหลาย
เท่าตัว

ที่จริงเธอมีงานพิเศษอยู่บ้าง ซึ่งมักจะได้อะไรอย่างโชคช่วยเต็มที่
สำหรับกับเงินกุก่อนนั้น... แม่ไม่ควรเลย หนูบอกแม่แล้วว่าอย่า...
เอมอมรมักจะคิดอยู่เช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ได้พูดออกมาเพราะว่าหา
ประโยชน์อันใดมิได้ มารดาของเธอได้ตัดสินใจกู้เงินจำนวนนั้นอย่าง
ง่าย ๆ และใช้มันหมดไปอย่างง่าย ๆ เช่นกัน

“พ่อจนชำระเดือนละไม่กี่หมื่นบาท... โอ๊ยเรื่องเล็กน้อย เงินแค่นี้
แม่หาได้สบายมาก...” มารดาเคยพูดเช่นนั้น “แล้วพอที่ดินมันมีราคา
ขึ้นมา เราก็กู้เงินมาชำระเงินต้นแค่นี้ก็จบเรื่องกัน”

เอมอมรเหนื่อยใจในความช่างฝัน คิดอะไรง่าย ๆ ทำอะไรง่าย ๆ
ของมารดาเหลือเกิน

“กว่าที่ดินจะมีราคาพอชำระเงินต้นได้ เราก็กู้ดอกเบี้ยไปไม่รู้
เท่าไรแล้วละคะ แม่”

เธอเคยแย้ง ผลก็คือมารดาอารมณ์เสีย

“เอาเถอะๆ ปล่อยให้แม่เราอย่ายุ่งเลย” มารดาตัดบท
ด้วยประโยคซึ่งเธอได้ยินอยู่เสมอ

เอมอมรมองดูมารดาขึ้นมาอยู่ที่นี่หน้ากระจก รูปร่างยังดูดี
มีสัดส่วน แม้เนื้อหนังที่พอกพูนขึ้นตามวัยจะลดความเพริ้วระหงลงไปบ้าง
ความงามเป็นสิ่งสำคัญหนักหนาที่เธอคำนึงถึงอยู่เสมอ คุณอรอนงค์
ใช้เวลาในชีวิตค่อนข้างมาก หมดไปในร้านเสริมสวย จนทุกวันนี้แม้ไม่มี

สามี เธอก็ยังหมั่นทำนุบำรุงไม่ได้ขาด เธอยังไปรับบริการขัดผิวขนาดตัว อาบน้ำแร่แช่น้ำนม และเครื่องสำอางนานาที่เรียงรายกันอยู่ ทั้งข้างนอก และภายในตู้โตะ สำหรับประทีนโฉม ก็มีมากมายหลายหลากแทบจะลำดับการใช้ไม่ถูก เสื้อผ้าแต่ละชิ้นแต่ละชุด ล้วนถูกเลือกสรรมาเป็นอย่างดี ส่วนใหญ่แล้ว เธอคัดมาจากห้องเสื้อมีชื่อ ซึ่งมักจะต้องออกแบบเป็นพิเศษ ทั้งตัวเสื้อและลายผ้า

คุณอรอนงค์อัมเพลงเบาๆ อย่างสบายอกสบายใจ ทำที่ไม่บอก ว่าวิตกทุกข์ร้อน ทั้งที่งวดเงินผ่อนนั้นค้างมาสามเดือนแล้ว เธอเริ่มนึกถึง บิดามารดาซึ่งอาศัยอยู่กับพี่ชายที่สะใภ้คนโต เมื่อถึงคราวจำเป็น เธอได้ไปขอพึ่งพิงพวกทำนุอยู่เสมอ ทั้งนี้จะต้องเป็นไปอย่างปกปิด เพราะทำนุทั้งสองก็ได้โอนทรัพย์สินสมบัติต่างๆ ให้ลูกๆ ไปจนหมดแล้ว และหากว่าพี่ๆ รู้ว่าเธอไปรบกวนบิดามารดา เธอก็จะถูกตำหนิต่อว่าอย่างน่ารำคาญใจ

คุณอรอนงค์อยู่ในชุดค่าสีชมพูสด ยาวเกือบจะจรดข้อเท้า ปักฉลุ แขนมุกและเลื่อมระยับเป็นลวดลายหนาแน่นจากช่วงคอคลีขยลงมา บริเวณอก เสื้อผ้าแต่ละชุด ถูกใส่ซ้ำกันเพียงไม่กี่ครั้ง สำหรับชุดนี้ เธอเพิ่งจะสวมเป็นครั้งแรก

“จะใส่เครื่องประดับอะไรดี”

เธอค้นกุ๊กกักอยู่ที่ลิ้นชัก สีหน้าไม่สบอารมณ์นัก เครื่องประดับต่างๆ ร้อยหรือลงไปเรื่อยๆ และเธอแก้ปัญหาด้วยการไปสรรซื้อของปลอม ซึ่งเหมือนของจริงมาใช้ไม่ว่ามุกหรือเพชร

เธอปลอบใจตัวเองว่า

“ไม่มีใครรู้หรอก ใครจะนึกว่าคนอย่างเราจะใช้ของเก๊”

เอมอมรตอยห่างออกมาจากห้องของมารดาเงิบๆ ทรวดหนึ่งลงบนเก้าอี้เขียนหนังสือในห้องส่วนตัว หนังสือตำรับตำรา เรียงเป็นตั้งอยู่ที่ด้านหนึ่ง เธอเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สามของมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่ง ผลการเรียนเท่าที่ผ่านมาโดยเฉลี่ยแล้วไม่เลวเลย และจะต้องดีทีเดียว หากว่าจะไม่มีเรื่องรบกวนจิตใจอยู่ตลอดเวลา

เธอมองไกลออกไปนอกหน้าต่าง ไม่ได้รู้สึกถึงความปลอดโปร่งแจ่มใสของอนาคตของครอบครัวมานานแล้ว เธอมักจะปลอบใจตัวเอง

“ขอให้เรียนจบก่อนเถอะ... อะไรรๆ จะต้องดีขึ้น”

เธอดึงสายตากลับมาหยุดอยู่ที่ภาพถ่ายในกรอบสีทองซึ่งตั้งอยู่ลึกเข้าไปบนโตะ ปรกกายตาของเธออ่อนโยนลง มันเป็นภาพถ่ายของผู้ชายในวัยใกล้เคียงกัน... คู่หมั้นของเธอเอง

สิทธา เป็นญาติของป้าสะใภ้คนโต เธอรู้จักและสนิทสนมกันมาตั้งแต่เล็ก กลายมาเป็นคู่หมั้นเมื่อโตขึ้น และในที่สุดก็เป็นคู่หมั้น เขาเพิ่งจะเดินทางไปเรียนต่อที่ต่างประเทศหลังจากหมั้นกันไม่นาน โดยมีแผนการที่จะกลับมาแต่งงานกันในปีหน้าเมื่อต่างก็สำเร็จการศึกษาแล้ว ต่อจากนั้น คู่บ่าวสาวจะกลับไปยังต่างประเทศอีกครั้ง เพื่อที่เขาจะศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก

ช่างเป็นโครงการอนาคตที่สะดวก แต่ว่าจิตใจของเธอกำลังหดหู่เหลือทน

พอนึกถึงสิทธา ปลายนิ้วเรียวก็ยกขึ้นลูบคลำจี๋ทองรูปหัวใจคู่ที่แขวนอยู่ที่ลำคอ ชายหนุ่มสวมสร้อยร้อยหัวใจเส้นนี้ให้เธอนานมาแล้ว เขาออกแบบเอง แต่งคำจารึกเอง มันออกจะดูล้าสมัยไปบ้าง ก็ยามนั้นเขายังเป็นหนุ่มน้อย และเธอก็ยังเป็นเพียงเด็กสาวไร้เดียงสาที่ไม่เข้าใจ

เสียด้วยซ้ำ ว่าความรักคืออะไร หากดูเหมือนมันจะมีคุณค่าล้นหลาม และเป็นสิ่งที่เธอยึดเหนี่ยวไว้อย่างหนาแน่น เสมือนเป็นที่พึ่งทางใจ

ในยามที่มีปัญหาคับอกหรือในยามเจ็บเหงาว่าแห้ว เธอได้แต่ใช้ปลายนิ้วสัมผัสหัวใจของทั้งสอง ส่งความรู้สึกนึกคิดไปถึงผู้ให้ และแต่งปั้นเกราะที่อบอุ่นปลอดภัยขึ้นในหัวใจ

อีกไม่นานหรอก รอให้เขากลับมาก่อน... เธอมักจะปลุกปลอบใจตนเองอยู่เช่นนั้น.....

“เอม ขอแหวนของหนูให้แม่ยิ้มหน่อยเถอะ”

แม่ของเธอมายืนพูดอยู่ที่ประตู หญิงสาวหันมากระพริบตา

“อะไรนะคะแม่”

“แหวนจะ แหวนเพชรของหนู แม่ขอยิ้มใส่หน่อย” คุณอรอนงค์พูด “หนูเก็บไว้เฉยๆ ไม่เคยได้ใส่ไปไหนเลย ของสวยๆ อย่างนั้น เก็บไว้ไม่ใส่น่าเสียดายออก เอามาให้แม่ยิ้มใส่เถอะ”

เธอเห็นสีหน้าสดใสเหมือนเด็กของแม่แล้ว ก็รู้ว่าไม่อาจจะขัดใจแหวนเพชรที่ว่าก็คือแหวนหมั้นขนาดเพชรสามกะรัตซึ่งเป็นเพชรเก่าแก่ของตระกูล ซึ่งบิดามารดาของสิทธาใช้หมั้นหมายเธอไว้

“ค่ะ”

เธอทำที่เป็นเต็มอกเต็มใจหยิบกุญแจไขลิ้นชักโต๊ะ หยิบกล่องแหวนออกมาส่งให้ทั้งที่อดรู้สึกหัวใจไม่ได้ มันเป็นของรักของหวงและมากไปด้วยคุณค่า เธอไม่กล้านึกไกลไปถึงเหตุใดๆ ที่อาจทำให้มันสูญหายไป ได้แต่ตั้งใจว่า พรุ่งนี้หากมารดาลืมนำมาคืน เธอก็จะไปทวงถามขอกลับคืนมาเก็บไว้ตามเดิม

“สวยจังเลยนะ” คุณอรอนงค์พูดขณะที่ ยกขึ้นพิจารณาด้วยความชื่นชม มองประกายวูบวาบที่เกิดขึ้นเหมือนทำทนาย “ของเก่าแก่ นี่ดีว่าทำตัวเรือนใหม่ วงเก่าทั้งเซย ทั้งใหญ่โตเกินไป”

“แม่เคยเห็นหรือคะ”

“ไม่เคยหรอกจะ คุณพี่ภาณีบอกแม่” เธอเอ่ยชื่อพี่สะใภ้คนโต ซึ่งเป็นสมาชิกคนหนึ่งของตระกูลคู่มั่นลูกสาว

“คุณพี่ภาณีบอกว่าเขายังมีเครื่องเพชรอีกเยอะแยะนะลูก แค่แหวนวงนี้วงเดียวนับว่าเล็กน้อยมาก พอหนูแต่งไปแล้วคงจะได้อีกหลายพ้อสิทธาก็เป็นลูกชายคนเดียวด้วย”

เธอรู้สึกกระตาคใจที่ได้ฟัง

“โธ่ แม่คะ เอมไม่ได้อยากได้อะไรสักหน่อย”

“ฮึ ก็แม่ไม่ได้ว่าอะไรนี่ แม่เองก็ใช้ว่าจะอยากได้อะไรของเขาซะเมื่อไหร่”

มารดามีกิริยาแสนงอนขึ้นมาในทันที เธอเคยมีความหยิ่งทรนงค์ที่เกิดมาสมบูรณ์พูนสุข และทนไม่ได้ที่จะยอมรับว่าในบางครั้งบางหนสมบัติของผู้อื่นก็มีอิทธิพลต่อความอยากได้ของเธอเหมือนกัน

เอมอมรรีบพูดอย่างเอาใจ

“ค่ะ... แม่... หนูรู้ พวกเราไม่เคยอยากได้อะไรของใคร ถึงจะลำบากอย่างไร พวกเราก็หยิ่งในศักดิ์ศรีของเราอยู่เสมอ”

“ใช่แล้วจะลูก” สีหน้าของคุณอรอนงค์ดีขึ้น ค่อยๆ สวมแหวน... เอียงคอดูประกายวูบวาบที่เกิดจากการเคลื่อนไหวลือแสงสว่าง

เธอนึกสงสัยอยู่คราครั้น

ว่าแหวนเพชรสามกะรัตวงนี้จะตีค่าเป็นเงินได้สักเท่าไร.....